

съ насъ. По всички данни, офицерството е забѣлѣвало, че войната съ Сърбия е неизбежна. Това се удостовѣряваше най много отъ приетитѣ отъ страна на военното министерство, съ съгласието и по повѣдъ на Н. В. мѣрки за приготвението ни къмъ една нова война съ Сърбия. Самъ Н. В. е разказвалъ на офицеритѣ отъ Софійскій гарнизонъ, че той очаква тая война и това послѣдното обстоятелство ускори катастрофата. Тѣзи офицери, съ които азъ съмъ ималъ разговоръ на темата за войната съ Сърбия, сж виле повечето непосвѣтени въ въпроса за свалянието на Н. В.; нъ ся съзнавали, че шансоветѣ за успѣхъ сж на страна на сърбитѣ, поне за първо врѣме. Даже при единъ прѣдполагаемъ успѣхъ, тѣ намѣрваха войната гибелна и безцѣлна за страната ни, тѣй като недопущаха, че Европейската дипломация ще ни позволи да се възползуваме отъ побѣдитѣ си. За това, даже лица отъ военнигѣ, въ най искренната прѣданность на които къмъ Н. В. неможеше да ся има съмнение, ся искаваха, въ смисль, че единственното срѣдство да се избѣгне войната съ Сърбия е свалянието на Н. В., тѣй като тогава Россия ще на земе подъ свое покровителство и нѣма да допустне тая война. —

3.) Нѣкои офицери бѣха недоволни и отъ вжтрѣшната политика на Н. В. и отношенията му къмъ войната; нъ повечето обесняваха образа на дѣйствиата му, съ това че той е окруженъ съ хора, въ честността на които можеше и да се има съмнение и като лъжливо го освѣщаваха за вжтрѣшното положение на работитѣ и за войската особено. Едно само смѣло мож да утвърждавамъ, че личнитѣ симпатии на офицерството бѣха въ полза на Негово Височество.

Самъ азъ напълно сподѣляхъ всичко изложено въ горнитѣ три пункта, нъ едва ли бѣхъ се рѣшилъ да приема участие въ акта за свалянието на Н. В.,